

Underbilag 2.

Den kgl. Mønt i København.

Den 22. Juni 1920.

Ved Tilbagesendelsen af den med det høje Ministeriums Skrivelse S. J. Nr. 2644 af 19. ds. modtagne, af 4 Bilag ledsagede Skrivelse, hvori Folketingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Opførelse af en Møntbygning udbeder sig 1) Erklæring over en vedlagt Skrivelse fra Mønt- og Stadsguardeinen, 2) tilstillet Planer af den gamle Møntbygning og 3) Oplysning om a) Virksomhedens Arbejdsstyrke under normale Forhold, samt b) hvilke nye Maskiner der særlig er paakrævet, skal jeg bemærke:

Til 1. Angaaende Mønt- og Stadsguardeinens Bemærkning om, at hverken Guardeinen eller Medailløren er blevet raadspurgt angaaende Projekteringen af den nye Møntbygning, skal jeg gøre opmærksom paa, at Guardeinens Virksomhed paa Mønten ved Finansministeriets Instruks af 28. Juni 1918 er indskrænket til *Legeringsberegning* og *Probering*, og at ingen af disse Arbejder har noget med Møntbygningens Indretning at gøre; det drejede sig derfor ved Projektets Udarbejdelse kun om at skaffe passende og tilstrækkelig Plads til Guardeinens Værelser, hvilket blev gjort. Inden det allerførste Udkast til en ny Bygning blev udført, fik jeg af Medailløren Oplysning om hans Ønsker angaaende Størrelsen og Beskaffenheden af de Rum, der er underlagte hans Virksomhed, og der blev ved Udarbejdelsen af Projektet taget fuldt Hensyn til disse Ønsker, hvad Reserveringen af Pladsen angaar, og senere er der ved ubetydelige bekostningsløse Ændringer under Udarbejdelsen af de endelige Bygningstegninger — hvoraf Lystryk hermed følger — taget ethvert Hensyn til Medaillørens Ønsker om Pladsens Fordeling, og Medailløren har erklæret sig fuldt tilfreds med Planerne.

Mønt- og Stadsguardeinen stempler i en Skrivelse til Folketingsudvalget de af Finansministeriet udarbejdede Bemærkninger til Lovforslaget som „ikke fuldt holdbare“, men han udtaler intet om, hvilke Bemærkninger han specielt tænker paa, eller hvori Uholdbarheden bestaar, og jeg er derfor afskaaret fra at imødegaa den mærkelige Paastand, men jeg skal dog tilføje, at den nuværende Mønts Mangel paa Evne til i de senere Aar blot tilnærmelsesvis at tilfredsstille Cirkulationens Behov af Metalpenge — til Trods for de Anstrengelser, vi har gjort os for paa enhver tænkelig Maade at forcere Driften — giver et tydeligere og mere veltalende Bevis for netop Holdbarheden af Bemærkningerne om en snarlig Ombygningens Nødvendighed.

At man skulde faa „idelig Færdsel over aabne Gaarde“ paa Grund af Værkstedernes Beliggenhed, er en i høj Grad uholdbar Paastand og kan kun fremsættes, naar vedkommende er ganske uden Kendskab til eller Forstaaelse af moderne Møntteknik; det anførte Eksempel er da ogsaa saa uheldigt valgt som muligt, idet der tales om „2 saadanne sammenhørende Værksteder som Smelteri og Smedie“. Ved Smeltning i oliefyrede Ovne og ved Udstøbning i Formmaskiner bruges nemlig ikke alle de Smedejernsredskaber som Spid, Ragere, Ristensere m. m., hvilke anvendes ved Cindersfyringen, og der benyttes heller ingen smedede Støbesker som ved den gammeldags Udstøbningsmaade; Udstøbningsredskaberne er af Graft, og Formmaskinstykkerne er af Støbejern. Det er mig derfor uforstaaeligt, hvorfor Smelteri og Smedie skulde høre sammen, saa vist som Smelteriet omtrent er det af Værkstederne, der vil faa mindst med Smedien at gøre; efter min Opfattelse er der intet positivt at indvende mod den nogenlunde centralt anbragte Smedies Beliggenhed.

Selve Værkstedbygningens Plan er hovedsagelig som Planen i de to nyeste europæiske Mønter: den svejtsiske Mønt i Bern og den hollandske Mønt i Utrecht, byggede henholdsvis 1906 og 1911. Ved indgaaende Studium paa de to nævnte Steder